

FUNG SIU CHING

*Sławomir Oleszek
Gdańsk, 2020*

i przekaz sztuki południowego boksu

Fung Siu Ching to legendarna postać świata chińskich sztuk walki Weng Chun i Wing Chun kungfu. Urodził się w 1843 roku. We wczesnej młodości pracował w salonie haftu tradycyjnego „Smok i Feniks”, gdzie wytwarzano i sprzedawano wytworne ubrania, stroje arystokratyczne, operowe i teatralne. Tam został zauważony przez aktora San Gam’a, który zaproponował młodzieńcowi zmianę zatrudnienia i przyłączenie się do trupy wędrownych artystów śpiewaków, akrobatów i odtwórców tradycyjnej choreografii scenicznej. Fung Siu Ching po uzyskaniu zgody od właściciela salonu i zwolnieniu z pracy został włączony do obsługi technicznej występów. Specyfika nowej profesji powodowała, że Fung musiał przemieszczać się wraz z aktorami do różnych, bardzo oddalonych od siebie miejscowości, gdzie realizowane były pokazy i występy.

Grupy aktorskie podróżowały najczęściej szlakami rzecznymi południowych Chin, co umożliwiały im mieszkalne dżonki, na których przewożone były misternie tkane kostiumy, rekwizyty i broń służąca do odtwarzania ról. Dżonka, na której podróżował Fung nie była taką samą jak wiele innych, ponieważ należała do teamu dżonek czerwonych, które odgrywały w tym czasie rolę niepodległościową związaną z umacnianiem dążeń narodu do wyzwolenia się z jarzma mongolskiej dynastii Qing, która podbiła Chiny w 1644 roku, obalając dynastię Ming. Mandżurowie aż do XIX wieku prowadzili politykę izolacyjną wobec spraw międzynarodowych i postępu technologicznego. W XIX wieku doszło jednak do skutecznej ingerencji państw zachodnich, jak Wielka Brytania, Francja, Niemcy czy Rosja, które wywołały po sobie wojny opiumowe i bunt doprowadzające do upokorzenia Cesarstwa i zawarcia niekorzystnych traktatów handlowych. Wprowadzony podstępem kolonializm i wyzysk, grabieże majątku oraz roszczenia terytorialne spowodowały opór chińczyków wobec europejskich najeźdźców, których nazywano białymi diabłami albo długimi nosami. Przeciw nim wybuchały zrywy wolnościowo-wyzwoleńcze, w których niemałą rolę odgrywali aktorzy czerwonych dżonek oraz bokserzy ochotnicy, którzy rekrutowali się spośród praktyków sztuk walki. Do tego środowiska po przejściu odpowiedniej edukacji pod kierunkiem San Gam’a przyłączył się również Fung Siu Ching.

Najlepsze lata Fung’a związane z nauką kungfu przypadły na okres zanim mistrz San Gam nie zakończył uprawiania aktorstwa i nie zszedł na ląd. Uzyskana wiedza w zakresie walki i umiejętności Fung’a trafiły do rodzin Dong, Tang i Yuen z Foshan. W wieku 70 lat aktywnie nauczał jeszcze Weng Chun braci Yuen Kai Shan’a i Yuen Chai Wan’a. Zamieszkiwał u nich w domu, w zamian za co prowadził treningi walki wręcz. Yuen Chai Wan jako Ngyuen Te Cong rozpowszechnił kungfu Fung’a w Wietnamie dokąd wyemigrował. Oprócz Weng Chun, którego nauczał Fung zachowały się dane, że uprawiał również techniki pochodzące ze świątyni Siulam, która stanowiła południową reprezentację Shaolin. Fung poza Weng Chun poznał Hung Kuen oraz Ying Yee Kuen, znane pod mandaryńską nazwą jako Xing Yi Quan. Zmarł w wieku 73 lat w 1936 roku w Foshan.

